

Sygn. akt **III AUa 12/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Cierpiał

Sędziowie: SSA Marta Sawińska (spr.)

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st.insp. Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016 r. w Poznaniu

sprawy **S. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 21 października 2015 r. sygn. akt VII U 5310/14

o d d a l a apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marta Sawińska
-------------------------------------	----------------------	--------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 października 2014 roku o znaku (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W., po rozpoznaniu wniosku z dnia 23 lipca 2014 roku, odmówił **S. S.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 października 2014 roku stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji **S. S.** wniósł o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W. wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 21 października 2015 r. wydanym w sprawie VII U 5310/14 Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił zaskarżoną decyzję w całości i przyznał S. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy poczynając od dnia 23 lipca 2014 r. do 31 sierpnia 2019 r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Odwołujący S. S. urodził się w dniu (...), ma wykształcenie wyższe, z zawodu jest doradcą zawodowym. Ubezpieczony legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym. Od 1 października 2009 roku odwołujący jest zatrudniony w spółce (...) spółka z o.o. w L. – w zakładzie pracy chronionej, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalisty do spraw usług techniczno – ekonomicznych. Pracodawca przydzielił odwołującemu opiekuna, który wspiera go w codziennym funkcjonowaniu i w wywiązywaniu się z powierzonych mu obowiązków służbowych. Stanowisko pracy zostało przystosowane do ograniczeń odwołującego. Do pracy odwołujący jest dowożony i stamtąd odwożony do domu. Środki na ten cel pokrywa pracodawca.

Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w R. na posiedzeniu w dniu 16 września 2002 roku orzekł, że odwołujący jest niepełnosprawny w stopniu znacznym. Niepełnosprawność istnieje od urodzenia, a ustalony stopień niepełnosprawności ma charakter trwały. Orzeczenie wydano na stałe. Odwołujący wymaga odpowiedniego zatrudnienia i zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie.

Począwszy od 11 września 2004 roku do 30 listopada 2009 roku odwołujący miał ustalone prawo do renty socjalnej na stałe.

Na podstawie decyzji z dnia 12 czerwca 2012 roku organ rentowy podjął wypłatę świadczenia poczynając od 1 czerwca 2012 roku.

W dniu 23 lipca 2014 roku S. S. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 19 sierpnia 2014 roku orzekł całkowitą niezdolność do pracy okresowo od daty wniosku do 31 sierpnia 2019 roku. W związku ze zgłoszonym zarzutem wadliwości orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19 sierpnia 2014 roku sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS, która wydała w dniu 21 października 2014 roku orzeczenie, w którym ustaliła, że odwołujący podjął pracę jako osoba niepełnosprawna od urodzenia, a w trakcie zatrudnienia nie nastąpiło istotne pogorszenie sprawności ruchowej, ubezpieczony zdobywał nowe kwalifikacje. Nie zachodzi zatem utrata znacznego stopnia zdolności do pracy w związku z nabytymi kwalifikacjami do pracy nadal wykonywanej. Tym samym Komisja uznała, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

W oparciu o powyższe orzeczenie pozwany wydał w dniu 28 października 2014 roku zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy wskazał, że sporna kwestia w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy odwołujący jest częściowo bądź całkowicie niezdolny do pracy, ze wskazaniem jej daty początkowej, nadto czy w okresie zatrudnienia nastąpiło pogorszenie naruszenia sprawności ustroju odwołującego i w jaki sposób. W tym celu Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii M. P. i ortopedy B. M..

W pisemnej opinii z dnia 9 kwietnia 2015 roku biegłe po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną przedłożoną przez odwołującego oraz z dokumentacją zgromadzoną w części orzeczniczej akt rentowych, po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego rozpoznały u odwołującego: obustronne, okołoporodowe uszkodzenie splotów barkowych z następczym niedorozwojem kończyn górnych, chondromalację obu rzepek.

W opinii biegłych S. S. jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej od daty wniosku do końca sierpnia 2019 roku. Obecny stan narządu ruchu i układu nerwowego u odwołującego narusza w sposób istotny sprawność motoryczną i manualną organizmu, choć nie upośledza wydolności chodu. Odwołujący wymaga stałej kontroli lekarskiej, rozważenia wysokospecjalistycznego leczenia ortopedycznego po uprzednim wykonaniu badań radiologicznych.

Stopień zaawansowania zmian w układzie kostno-stawowo-mięśniowym jest tak bardzo zaawansowany, że wyklucza podjęcie zatrudnienia.

W piśmie z dnia 26 czerwca 2014 roku pełnomocnik organu rentowego zakwestionował opinię biegłych, powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS zawarte w piśmie z tej samej daty. Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS podtrzymał w całości stanowisko orzecznicze Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 października 2014 roku.

Po zapoznaniu się z treścią pisma Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS biegłe neurolog i ortopeda podtrzymały wnioski zawarte w opinii stwierdzając, że okołoporodowe uszkodzenie splotów barkowych powoduje niedowład wiotki o różnym stopniu nasilenia, co eliminuje wykonywanie przez odwołującego wielu ruchów czynnych, ruchy bierne pozostają w znacznym stopniu niezaburzone. W przypadku odwołującego istniejące ograniczenia ruchów stawów kończyn górnych dotyczą zarówno wykonywania ruchów czynnych, jak i biernych i wynikają przede wszystkim z usztywnienia stawów kończyn górnych. Odwołujący nie nabył ich w okresie okołoporodowym, ani we wczesnym dzieciństwie, czy w wieku młodzieńczym. Są one wynikiem rozwoju przedwczesnych, wtórnych zmian zwyrodnieniowych, które niewątpliwie powstały się w okresie zatrudnienia. Odwołujący jest bezsprzecznie i nieodwracalnie osobą całkowicie niezdolną do pracy. Złożona przez odwołującego do akt sprawy karta informacyjna z leczenia szpitalnego na Oddziale Chirurgicznym Szpitala w L. w okresie od 29 czerwca 2015 roku do 4 lipca 2015 roku pozostaje bez wpływu na wydaną wcześniej opinię.

Uznając opinie biegłych za przydatną, istotną dla ustalenia stanu zdrowia odwołującego oraz wyczerpującą, Sąd Okręgowy uczynił ją podstawą swoich ustaleń faktycznych. Zarzuty organu rentowego kierowane przeciwko opinii, w ocenie Sądu Okręgowego, nie podważyły skutecznie miarodajności wydanej w sprawie opinii. Biegłe neurolog i ortopeda w sposób niebudzący wątpliwości wyjaśniły w pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 17 sierpnia 2015 roku, że ograniczenia ruchów stawów kończyn górnych są następstwem wtórnych zmian zwyrodnieniowych, które powstały w okresie zatrudnienia. Z uwagi na powyższe, Sąd nie podzielił stanowiska Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS o tym, że omawiane ograniczenia dotyczą okołoporodowego uszkodzenia splotów barkowych z następczym niedorozwojem kończyn górnych, które istnieje od urodzenia.

Mając zatem powyższe na uwadze, a także treść art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz.748) w zw. z art. 58 i art. 12 i 13 tejże ustawy, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie S. S. zasługiwało na uwzględnienie. Dokonując oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej, Sąd Okręgowy wziął pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 roku w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004 roku Nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Odwołujący S. S., co wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, w ocenie Sądu Okręgowego, jest całkowicie niezdolny do pracy ze względu na stan narządu ruchu i stan układu nerwowego, które naruszają w sposób istotny sprawność motoryczną organizmu, nie upośledzając funkcji chodu. W przypadku odwołującego istniejące ograniczenia ruchów stawów kończyn górnych dotyczą zarówno wykonywania ruchów czynnych, jak i biernych i wynikają przede wszystkim z usztywnienia stawów kończyn górnych. Odwołujący nie nabył ich w okresie okołoporodowym, ani we wczesnym dzieciństwie, czy w wieku młodzieńczym. Są one wynikiem rozwoju przedwczesnych, wtórnych zmian zwyrodnieniowych, które niewątpliwie powstały się w okresie zatrudnienia.

Odpowiadając na zarzuty pozwanego organu rentowego, Sąd Okręgowy wskazał, że w jego ocenie są one jedynie próbą podważenia zasadności opinii biegłych sądowych, gdyż sprowadzającą się wyłącznie do niczym niepopartej polemiki z ich wnioskami i jako takie nie mogą prowadzić do oddalenia odwołania, skoro pozwany w istocie nie wskazał żadnych argumentów medycznych poza własnymi twierdzeniami, które mogłyby prowadzić do skutecznego zakwestionowania dokonanej przez biegłych oceny stanu zdrowia odwołującego. Biegłe neurolog i ortopeda w pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 17 sierpnia 2015 roku dostatecznie ustosunkowały się do zastrzeżeń Przewodniczącego Komisji

Lekarskich ZUS zawartych w piśmie z dnia 26 czerwca 2015 roku, przekonująco wyjaśniły, że ograniczenia ruchów stawów kończyn górnych mają związek z wykonywaniem ruchów czynnych i biernych w trakcie zatrudnienia. O pogorszeniu stanu zdrowia świadczy niewątpliwie fakt, że odwołujący od 2009 roku pracuje w zakładzie pracy chronionej na stanowisku specjalnie przystosowanym do jego ograniczeń i korzysta z pomocy opiekuna, który wspiera go wykonywaniu powierzonych mu obowiązków służbowych.

W tym stanie rzeczy, z przyczyn wskazanych i opisanych wyżej Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego zmienił zaskarżoną decyzję w całości i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy poczynając od 23 lipca 2014 roku, tj. od daty złożenia wniosku do 31 sierpnia 2019 roku.

Apelację od całości powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany organ rentowy.

Apelujący wskazał, iż w sprawie doszło do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 57, art. 12 ust 1 i ust. 2, art.13 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych oraz do naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu apelacji, organ rentowy podkreślał, iż niezdolność do pracy odwołującego ma związek z schorzeniami okołoporodowymi i w żaden sposób w toku postępowania nie udowodniono pogorszenia stanu zdrowia odwołującego w okresie, kiedy odwołujący pracował, gdyż brak jest dokumentacji medycznej, która by tą okoliczność potwierdzała. Tym samym w ocenie organu rentowego twierdzenie biegłych wypowiadających się w sprawie na temat stanu zdrowia odwołującego, skoro znajduje potwierdzenie tylko w wywiadzie z odwołującym, a nie w treści dokumentacji medycznej, nie powinno stanowić podstawy ustaleń zawartych w opinii biegłych.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację odwołujący S. S. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem zaskarżone rozstrzygnięcie odpowiada prawu.

W świetle art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku poz. 748 z późn. zm. – dalej ustawa emerytalna), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do art. 57 ust. 2 ustawy, przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3, a zatem wymogu powstania niezdolności do pracy w czasie ubezpieczenia lub następującym po nim okresie ochronnym, nie stosuje się do osoby, która udowodniła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolna do pracy.

Z kolei zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej 4 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat.

Pojęcie osoby niezdolnej do pracy definiuje przepis art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej wskazując, że całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Uwzględnia się również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Z uwagi na zarzuty podniesione w apelacji, Sąd Apelacyjny wskazuje, że zasadniczo kwestia sporna w przedmiotowej sprawie, sprowadzała się do ustalenia, czy stan zdrowia odwołującego S. S. uległ pogorszeniu w trakcie zatrudnienia. Bezsporne w sprawie było bowiem to, że odwołujący do zatrudnienia wniósł niezdolność do pracy i, że spełnia pozostałe określone powyżej warunki do przyznania świadczenia rentowego.

Biegli powołani przez Sąd Okręgowy w opinii z dnia 9.04.2015 r. i w opinii uzupełniającej z dnia 17.08.2015 r. stwierdzili, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, z tego tytułu, że w trakcie zatrudnienia odwołującego, doszło u niego do istotnego pogorszenia się jego stanu zdrowia. Biegli konsekwentnie wskazywali, że zaobserwowane u odwołującego ograniczenia ruchowe nie mają związku z ograniczeniami powstałymi wcześniej na skutek porodu, ani nie powstały w dzieciństwie czy w wieku młodzieńczym, a właśnie powstały w trakcie zatrudnienia odwołującego. Tym samym biegli ustalili, że całkowita niezdolność odwołującego do pracy istniała od daty złożenia wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. od dnia 23 lipca 2014 r. i będzie trwała do 31 sierpnia 2019 r.

Ustalenia biegłych sądowych, w zakresie oceny niezdolności odwołującego do pracy, w całości podzielił Sąd I instancji, który tym samym zmienił treść zaskarżonej decyzji i przyznał odwołującemu S. S. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w myśl cytowanych powyżej przepisów prawa materialnego.

Organ rentowy we wniesionym środku odwoławczym podważał dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności treść i wnioski końcowe wynikające z opinii biegłych wypowiadających się w sprawie na temat stanu zdrowia odwołującego. Apelujący akcentował fakt, że biegli wydali opinię, mimo braku dokumentacji medycznej potwierdzającej pogorszenie się stanu zdrowia odwołującego. Za niewystarczającą dokumentację medyczną, organ rentowy uznał bowiem, przedłożony przez odwołującego rentgen kręgosłupa. Apelujący wskazywał, że poza przywołanym rentgenem w sprawie brak jest dowodów badań kończyn górnych odwołującego i tym samym nie sposób ocenić, czy nastąpiło rzeczywiście istotne pogorszenie się stanu zdrowia odwołującego w trakcie jego zatrudnienia.

Jest oczywiste dla Sądu Apelacyjnego, że ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, czy też kwestie dotyczące ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, wymagają wiadomości specjalnych - opinii biegłego z zakresu medycyny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, LEX nr 558589). Stąd też ocena sądu w tym zakresie musiała znaleźć i jak najbardziej w przedmiotowej sprawie znalazła, oparcie w dowodzie z opinii biegłych lekarzy o specjalnościach adekwatnych do stwierdzonych u wnioskodawcy schorzeń. W tym zakresie Sąd Okręgowy zasadnie powołał zespół lekarzy biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii, którzy na podstawie podmiotowego i przedmiotowego badania odwołującego wydali jednoznaczną opinię na temat stanu zdrowia S. S..

Jak już wskazywano powyżej, biegli z zakresu neurologii i ortopedii, konsekwentnie twierdzili, że w trakcie zatrudnienia odwołującego S. S., doszło u niego do pogorszenia się stanu jego zdrowia, w stosunku do tego co wniósł on do zatrudnienia. Swoją opinię biegli wydali w oparciu o ocenę okazanej im dokumentacji medycznej dotyczącej odwołującego i po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującego. Biegli ustosunkowali się także

do zastrzeżeń podnoszonych przez organ rentowy przeciwko opinii. W opinii uzupełniającej wyraźnie wskazali, że „istniejące ograniczenia ruchów stawów kończyn górnych, dotyczą zarówno wykonywania ruchów czynnych, jak i biernych i wynikają przede wszystkim z usztywnienia stawów kończyn górnych. Odwołujący nie nabył ich w okresie okołoporodowym, ani we wczesnym dzieciństwie, czy w wieku młodzieńczym, są one wynikiem rozwoju przedwczesnych, wtórnych zmian zwyrodnieniowych, które niewątpliwie powstały w okresie zatrudnienia”.

Z tak jednoznacznym stanowiskiem biegłych nie sposób polemizować, zwłaszcza, że jedyny argument apelującego organu rentowego, sprowadzał się do wskazania, iż w sprawie brak jest dokumentacji medycznej odwołującego, potwierdzającej powstanie zmian w okresie zatrudnienia. Sąd Apelacyjny zauważa jednak, że poza ocenionym przez biegłych rentgenem kręgosłupa szyjnego z dnia 19.03.2015 r., jak wynika z treści opinii z dnia 9 kwietnia 2015 r. biegli także omówili wyniki badania (...) z dnia 02.01.2012 r. Nie sposób nie wspomnieć również, że biegli wydając opinię w sprawie stanu zdrowia ubezpieczonego, nie tylko ocenili dokumentację medyczną odwołującego, ale także przeprowadzili własne badanie jego osoby, co wprost wynika z treści kwestionowanej przez organ rentowy opinii biegłych. Dysponując fachową wiedzą medyczną i opierając się na własnym doświadczeniu zawodowym, wskazali, że zaobserwowane u odwołującego ograniczenia ruchowe nie są związane z ograniczeniami powstałymi w trakcie porodu i później w wieku dziecięcym i młodzieńczym, gdyż są to wtórne zmiany zwyrodnieniowe, które niewątpliwie powstały później – właśnie w okresie zatrudnienia odwołującego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny stwierdza, że w całości zgadza się z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną sporządzonej w przedmiotowej sprawie opinii biegłych lekarzy sądowych, albowiem odpowiadała ona wymogom określonym w art. 285 § 1 k.p.c. Istotne jest, że przedmiotowa opinia została sporządzona fachowo i wnioski końcowe zawarte w jej treści zostały umotywowane w sposób należyty, logiczny i spójny. Biegli wydali opinię w oparciu o analizę całokształtu zgromadzonej dokumentacji medycznej, jak i w oparciu o podmiotowe i przedmiotowe badanie odwołującego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, biegli wydali opinię, która jest przekonywująca, obiektywna, logiczna i przede wszystkim wewnątrznie spójna. Sporządzona opinia mogła zatem stanowić podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny wskazuje, że jeśli w sprawach, w których Sąd obowiązany jest zasięgnięcia opinii biegłych specjalistów, uzyskuje opinię, która jest spójna, logiczna i w całości odpowiada na zakresiony przez Sąd problem, to nie jest on zobowiązany do powoływania innego zespołu biegłych w sytuacji, gdy strona nie jest przekonana do jej treści, albo, gdy jej treść nie jest korzystna dla jednej ze stron. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu (por. wyrok z dnia 19 maja 1998 r., II UKN 55/98, OSNAPiUS 1999 Nr 10, poz. 351).

Apelujący w treści apelacji naprowadzał, iż na podstawie wnoszonych przez organ rentowy zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych, Sąd I instancji powinien rozważyć możliwość ewentualnego przeprowadzenia dowodu z opinii drugiego zespołu biegłych, czego nie uczynił. Zauważyć jednak należy, iż Sąd nie ma obowiązku przeprowadzania dowodu z kolejnej opinii innych biegłych, lub żądania sporządzenia opinii uzupełniającej, w sytuacji, gdy uznaje, że otrzymał wyczerpujące, spójne, logiczne i należyte uzasadnione stanowisko biegłych. Tym niemniej, mimo braku formalnego wniosku organu rentowego, po wniesieniu przez organ rentowy pierwszych zastrzeżeń do opinii biegłych, Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie zwrócił się do biegłych o wydanie opinii uzupełniającej. W opinii tej w ocenie Sądu odwoławczego, jak i Sądu Okręgowego, biegli w sposób wyczerpujący i jednoznaczny odnieśli się do podnoszonych przez organ rentowy zastrzeżeń. Nie było zatem potrzeby rozważania, czy w sprawie nie powinien zostać powołany inny zespół lekarzy biegłych sądowych. Podkreślić należy, że kolejne pismo organu rentowego, zawierające ponowne zastrzeżenia do treści opinii uzupełniającej biegłych, nie zawierało wniosku o przeprowadzenie dowodu z innego zespołu biegłych, lub dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej. Na ostatniej rozprawie, poprzedzającej wydanie wyroku, organ rentowy nie był obecny. Odstępując zatem od składania wniosków dowodowych w przedmiocie powołania nowych biegłych, organ rentowy na obecnym etapie postępowania, w apelacji pozbawił się możliwości kwestionowania braku decyzji Sądu Okręgowego w przedmiocie nie powoływania innego zespołu biegłych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny stwierdza, że podniesione w środku zaskarżenia zarzuty naruszenia prawa materialnego oraz prawa procesowego okazały się całkowicie nieuzasadnione. Sąd Apelacyjny podkreśla bowiem, że

Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej oceny sporządzonej na potrzeby przedmiotowego postępowania opinii biegłych i nie dopatrył się w tej ocenie żadnych naruszeń, w szczególności w sprawie nie doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 233 § 1 k.p.c. Oznacza to, że zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący spełnia wszystkie warunki do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i prawidłowo określił datę od kiedy świadczenie rentowe powinno być odwołującemu wypłacane.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Jolanta Cierpień	SSA Marta Sawińska
-------------------------------------	----------------------	--------------------